

ה א י ל ו

(סוף)

בסערה

ושוב נמלטם גופו בכפות הקלע אשר ללידה ולא ידע האיש אם בערבה התחוללה הסופה או במאורות רטו האפלות. כעורבי ענק צרחו עטורי החול צלופי הכלהות. כוכבים וילדות התחבקו בכנוסה מטורפת וערכבו משואות על פסגות ההר. ככלבים שוטים התעתו אלוני-העמק ונבחו. משעול היה לו בין חרולי הכלא השוקקים--כחלום לא חזה געלם המשעול. אהל היה לו כאן, בעולם הזה -- וחידת היותו נשארה נודדת בטקומו.

כצעדי אין שמע טפפו אלמונים לפניו, דמויות ורצונים שצללו באוקינוס--עברו דרכים שגהרו בכמיה לרגליו -- והוא לא עברם. ימים שצלעו ללא-לאן וללא-למה. רבים ועצומים היו צבאות האיך-פון והוא היה כה זעיר וכה עזוב. כאלפי גדלים העיקו על ישותו וחנקו את הזקקה לעזרה המתלכמת להפרץ. מה בקש בתוך כל אלה? מה כוח לו? מה קול? המרס ידע כי סירת-מקרה היא זו ששלח רעבוננו באוקינוס ההתהוות ומי האכדון שהרס סכרם ושיגוה, ישטפה כנהימות הנוחם? המרס ידע כי אדם הנהו כאיתנות המתקוממת ומה בצע כי נותק משרשרת הדורות?

בברכים כושלות התקרב אל הכצה המתלהלת ואזינו נתחרשו מקרקור צפרדעיה ההרגוני. צמחי צנה נסתככו בו ומשכוהו לאפסות והוא שקע ושקע שכור הזניחה. עד אנה יאסר במחרשת הקיום? מות הוא הקנין שנתן לו לאדם לשמש של חרות. הוא החוט הנצחי החורז אלמוני הימים. הוא היר הפשוטה לקבל עולמות אבודים, הוא היחירי שאינו לחצאין. איכה לא ראהו מעורו? איכה טפס ועלה במעלה הלידות ולא הכחין את זרועו המושמטת לקראתו? איך לא עמד והכריז בתשואות השוקים: כני-האדם, התרעו כי בחירת הכות כידכם?...

ה ע ל י ה

אכן ישנה ככצת היאוש כה תאהונה רגלי כל תועי האחרית אשר לב להם טהור ומאויים להם בְּהוֹיִם. היא אכן המעבר, אכן הגלוי.

שרשי אלף נוקבים בתחתיתה ואילן סתמר ועולה לשמי פתאמה -- הוא האילן הסחודש, הוא החוזן שנתעלה בעריפי ההורככות. לא עוד יבהילוהו תעחועי באישון לילה ומעדני מות לא יארכו באחריתו. כי הוא טבל בסערה וזרקו אנושותו הפכו זהר אלהי. כאל שה נדה ישוב אל זה שיצרו מבשרו. וברחמים גדולים יאסף את נַתְחֵי הצער שבשקו לבבו. כרכב אש יתבלט פתאם מתוך ענני האין צורה וברעם צוהל יבשר את ביאת הראית החרשה. על התהו ועל ההגיון ועל חלומות האפסות המתוקים ישאו כמעוף סאיר. שער נפתח לפניו אל שדה יניקתו האיך-סופי ואת החיים יגלה לנפשו. הם החיים המרקדים בכאן וכשם, הבוראים נצחים ככל רגע ורגע. הם החיים המקימים אריות מרובצם -- חחיים הגדולים המרננים, המשחקים עם הסות ועם השגעון ובכת צחוק של הפארת יטמינום בחיקם...

הולדת הענן

היה לילה והתוך נהר ונגנת הצריפים הכחילו קצרת. נשטט הרמן סידיו ופרסות הסוס הלמו בדהרה. אכנים אחוזות תנומה פחוז

לקראתם בין פסי אפלה שחרתו גלגלי אשתקר. קרעי שחק שנלכדו בשלוליות הכצה חלפו על פניהם כלככות לבנים. רחשים העירו כי קרב האיין...

אכן חי האיין. אימים שללוהו וימים זנחוהו והוא עומד לו ונושם מעל לעמק המופרש וטרפי הכסף יודעזעו כמלפנים. הליכה נצחית עצורה בקפאון הגזע וקול הרממה הרקה בוקע ועולה מכל עשב ומכל רגב שבקרכתו, אכן חי האיין! נאחזו צפרני הגורל בכשרו של אדם והביאוהו עד הלם. עברו קריעות ביניחים, חלחלו מראות, קדחו רגעים והנה הוא נצב על סוסו ומקשיב. נצב ומקשיב כלפנים והקשבתו -- תפלה.

הרי זה כהלמות לכבו הרחוק, כרער הערפלים כאין סוף אפקיו. הרי זה כאשה שנרדסה בשדה ונשימותיה שלוות וחלומותיה סתומים מכל. מכמני יצירה לאנוש ולא שקתוח בשר חלאה וירקם. יובלות רכבה סוככת תבלו על כבשונה של קטפה. למה לא יוליד כוכבים? למה לא ישק פי גזע צומח מעילום? היה לילה והתוך נהר וגצים נמשכו אל גצים ורסיסים התלכדו כרסיסים. נפלו הקירות האטומים וזרם ההתהוות טהר והארם חדל מהיות טובן ויהי לשרף-בריה...

נקשרו זרועותיו בזרעות האיין ולוע הלידה בלע את שניהם. נשרו כוכבים, כוכבים וגבעולי אדישות נזרקו באווי הצצה. דבקה לטאה גדולה אל סלע והכימה אל זה שלא נראה. קרקרו הצפרדעים והתנים יללו שגעון ורוחות התנבאו על הולדתו של ענן...

במבואי בוקר

מקיץ אדם משנתו ויודע כי טוב לו מאד. חוזר ועוצם עיניו ואינו שואל מה. נכנס החג אל לבו ובנעלי לבד יתהלך ואין אבק נזק מפניו. ואין סאום. נדנדה עשויה בין תסול ובין סחר והוא מתפרקד עליה להנאתו, עולה זיורד. כי מה יאחר? והכל הושג! ומה מתוק מנהי האשר במבואי-הבקר? טל יורד עליו שם במרומי הסלע. נכמים חדשים בקצה-פארה -- והוא פורת. אכן לא תעתועים הם אלה! נבקע החיץ! נוצי אנוש יעברו ולא יבינו שְׁוִירֵי-אפר היום יום" ילפפו את רוחו בלחישה: "אל תאמין! איך לא יאמין -- וכלכבו שותת המכוע ולשר-הצמיחה תוסס בעצמותיו?!

כזאבים הם נטושים על פני ערבות החיים לכקש אחרי שכרירה של תכלית. עירי גידול הם, כי סגרו בעדם ורק דרך פתחי מתמים יוגר נצחם לער. על כן יתעטפו בכלוי התורות. הוא גלה את העמק הנעלם בו יהפך נכס לפרח אלמות. הוא נקשר אל כל הצנורות וירא כי קדושה ההויה מן התכלית. קרבן תמיד אנתנו על מזבחת-הפלאים ובדלִקְנו -- למה נשאל לכוהן?

כל צעד וצעד של רגליו הכשריות זמר הוא כספר הרננים של הכריה. כל היוצא מגרריו ונשא ומקשיב -- פתרונים הוא שותה מכארה של טרים. וכל העומד ושואל ומשיב ונסגר -- את המשך הנגון הוא קובע!

סלם עצמו הוא האיין בו יעלה האדם סמרתפיו לשחקיו. מבט של רחסים לכוכבים וקרקורן של צפרדעים רחוקות מצטרף לרמיה. הרים ונחלים ואגמים סתאדים פושטים זרועות לחבק ודוממים מתהלכים ועיניהם -- לזהר, ולא יתע עוד האדם אחרי הדרך ואחרי הסחר, כי הכל -- הוא הדרך והכל -- הוא המחר!

ה ת פ ל ה

שאו ידיכם קדש, ענני הנדודים ונתפלל למלך, לאילן! הנה הוא עומד איתן שרשיו באפלה, צמרתו—בהתעלות וגזעו אלם ומחספס. אין הוא דובר דבר ואינו סניד עלה ובקפלי-קלפתו ספונים כל אוצרות היותנו. יודע הוא את גלי-האהבה הבוקעים ועולים מתוכנו, את דמי החיים הקולחים ברחמי הארמה ואת רעד העשב הנכפף תחת כפות רגלינו. מה נתנה לו—והוא לא שמע? מה נחלם והוא לא הגשים? רסים של טל צונח מוטי-עלעליו—נפער פה ונבלעו! שרמט ככהות יונקתו הטחובה—נשקנה ברעדה! חפושית זוחלת בנקרת הגוע נכרע כרך ונתור: אנה תחל החפושית? שמים מנענעים נוזל נשרים בעריסה אורירית מעופפת—שאו עין לאילן הצופה. ברוחו ירום הגוזל וברוחו יטום אל ארבע הרוחות לבקש את ההד לנגון החדש.

תינוק נשקף מחלון ילדותו ורואה גוף אימים מתרוצץ ויודי על ראשו הנסחף—אני התינוק הנשקף ואני האיש הסכה ומיתר גורלו המאוחד-הנפרד רועד עם כל טרף שנושם כדמיה. בתהמות עלומיני הקפואים עומדים ענקים מחרישים גושי תרדמה וכל הרהוריני יום-יום וכל טמירי אוויינו הצורכים—בבואות הן אלה לצלם. וצלם מתעלם כצל האילן השקוף! יצורי כל העולמות פועלים כרגע זהו לו דבר האילן—ונסך את האור על כלם. ועמד המרקד ברקודו והקברן בחפרו כארמה ונשארה שריקת הספינה נעוצה בפיה הארוכה. לו דבר האילן וקפאנו נצבים כדרכנו ושאלנו על מה זה חפוננו ומהו שהכאיב לנו ככה, כי לא חוללנו על שערות ראשינו כזה? כי גון הגונים לאילן ובהתפללנו והיינו לחפילה, וכבר אנו דאים קלילים ממעל לשאיפות החושים וצופים בראי ההוויים, המרכז בשכרי נצנוציו כוכבים, אנשים, ודמעות ודמומי המחרים הקורנים...

ה ש ע ר ה א א ח ר ו נ

גהר עמק למרגלותיו של ים ויגש לו שי—נהר מתפרקד בין שיחיה-התעמקות. קפאו ספינות כצעצועי אלמות ורכבת התמודדה בירק לקראת הלמות בוקעת מלכם של הרים. נשען אדם על נופו

של אילן ויד תעלומה ננעה בכתפיו. וידע האיש את פשר המנע ומתק צער הפרידה עכרו כיון.

סירה הפליגה סנצח אל נצח ובסער-קדושתה הקדימה לבוא. תקע הנמל, הוצתו הפנסים ומלוט האניה הגדולה הושלכו חבלים לקראתה.

על רצי החולות הגובלים עם גלים מרצדים השתברו זהרורי כל יש ככת-צחוק. כי מה גז ומה קים בעמעומי השחק הקורנים? בתנופת התמסרות קפץ האדם וירד מרס הצמרת ואת מבטו שקע בנשימת עלעלי האין-שנוי. אחורנית צעד, פסיעה אחרי פסיעה כדורך על נימים מתוחות וים של אקורדיס אפפהו מסביב. על ערכות מרהקיו התלקחו צמחיה-לבה, נראי-כל ימיו בחלום ובמציאות וישויות תעלומיו הספונות בבא. אמהות, אמהות כעננים גדולים נשקוהו על מצחו ועל אבני המשעולים שנתקל בתן בדרכו חרות היה הכתב שלא ראהו מעודו.

אללי! איך יחזיק בו, יכרסמהו את חוון-המציאות הגדול? אי מנדל השחקים אשר מראשו יפיל את עצמו אל תוך חלל הקבע למען לא יגזלוהו ממנו ברגע האחרון?

אי הזעקה אשר תשאהו בסערה בין סלעי ההאפלה הנופלים? כמור שנתק מכבלי המסלול התחיל דוהר פתאם סטרופות אל אהלו העוזב. צריפים וגרנות רדפו אחריו בצפרני עיט למושות, גנות ירק ונשים כוכסות וכלבים גועים: הכהבו! על גנה של חרכה מעופפת עמדה אשה פרועת שער וספקה כפים ודמעוניה זעקו: עמד! פני תינוק הכהיקו לקראתו מתוך ערש-ילדותו ושפתיו התחננו בלאט...

הוא עצם את עיניו וזעק למען החרש בתוכו כל הרהור חוצץ. הוא כבש את פניו כמוזות האהל ואת רוחו שלח לחפשי כשביל-הדממה הקדושה אשר לשמיה-האילן. בתהמות אל תהמות דלגה הרוח ומחוגים ירדה אל חוגים עד שהגיעה לשער האחרון.

ובהגיעה שמה הצטמצם העולם כלו בתוך כף-יד אחת, חמה ונלכבת שלחצה את ידו ברעד של חבה: שלום! שלום!

תרגום: אסתר ראב

אוטוקר בזינינה

מוטיב מבטהובן

היאך קצרה הגשימה—מפת-ליל וריחות?
והשרת תלומות ביעף תרום תחוג,
יסמין צוחק ושושנים נושפות לרוח
ירעידי בכנפיהם פאכים ספחפואים?

צעיפי-ערפל יפלטו כמקד
מקסם. שזור-אור, פאסגסט—
עת בתיכון יקרות שחורים
התנה אמ לארץ צונחת.

לא ריח חרישית מימי קדם
היתה זאת—לפני תלונות-נפשי
עלי צילי קולך: בא!
בזהרורי-הקב אשר לכוכבינו-פלא—
נצופה.

היאך יעור, יתלהב זכרון בנשמתך,
סניגות-לנו אל בקותיה הזלמות,
בברק נשיקות ילחמ פה וחד,
יאדים—זהיר הדם בעורקיה יגיע?

שחור כפות תרקיעים. זומם בלע
מאורות זעים—אבק זרע-עולמות;
וכמשאות שוקטים נושר אפל בפרחקים.
מקום שם משומי זמנים חזפים-מאשים—
הגידה: התרע?

בגנים ריחות נמים, תכלת בנהרות נהה;
תליל יום הפתרת נרקם בפרחים;
השירים גרדמו בקניהם התמים
בפרחק, שור: נמוג שלל הצבעים
אפורים לארץ הם שוקעים.